

РЕШЕНИЕ

№ 6999

гр. София, 20.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в публично заседание на 12.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **620** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба от А. Х. В., [ЕГН] от [населено място] [улица], ет.3 ап.8, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № GRAM-1331851/24.12.2025г. издадена от мл. автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“-СДВР с която наложена ПАМ по чл. 171, т.3 б. з) г) от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца..

Релевират се доводи, че оспорената ПАМ е издадена в нарушение на материалните и процесуалните правни норми. Твърди се, че не е бил уведомяван за прекратена регистрация към 27.08.2025 г. по чл. 143, ал. 10 ЗДвП. Твърди, че мярката е несъразмерна. Претендира се отмяна на обжалваната заповед.

В съдебно заседание, оспорващият се явява лично, поддържа жалбата си и моли същата да бъде уважена. Претендира разноските по делото, 5,11 евро за ДТ.

Ответникът мл. автоконтрольор към СДВР, отдел „Пътна полиция“ - СДВР, не се явява и не се представлява, не излага становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 81- ви състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящото производство заповед на жалбоподателя е наложена принудителна

административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“), под буква „г“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, като е отбелязано, че е отнето СУМПС.

В оспорения акт като фактическо основание за издаването му е посочено следното : „гр. С. , на [улица] управлява лек автомобил марка Пежо Партнер с регистрационен номер СА 7762 ТН, МПС- то е със служебно прекратена регистрация.

Видно от разписката, инкорпорирана под текста на заповедта, жалбоподателят е получил препис от процесната ЗППАМ срещу подпис на 24.12.2025 г., която е оспорена по съдебен ред с жалба, която е подал на 29.12. 2025г. в СРС, изпратена по подсъдност на Административен съд – София град.

Като част от административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА №4571257, съставен на 15.11.2025 г. от мл. автоконтрольор при отдел "Пътна полиция" СДВР срещу жалбоподателя, за това, че на 24.12.2025г. около 18,15 часа в [населено място] управлява личния си автомобил лек автомобил марка Пежо Партнер с регистрационен номер СА 7762 ТН, който е със служебно прекратена поради липса на ЗГО. Посочено е, че с това В. виновно е нарушил чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. В АУАН е посочено, че са иззети като доказателства 2 бр. рег. табели, СРМПС и СУМПС.

По преписката е представена полица „Гражданска отговорност“ на автомобилистите със застраховащ А. Х. В. за МПС СА 7762 ТН със срок на договора от 13,24 часа на 29.12.2025г. до 23,59 часа на 28.12.2026г.

От представената справка за процесното МПС се констатира, че същото е с прекратена регистрация – без ГО считано от 28.10.2025г., като основание е отбелязано „прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП при уведомление от ГФ без ГО“. В графа „Други“ на същата справка е отбелязано: „уведом. на 22.09.2025 г., поделение: отдел Пътна полиция – СДВР“.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от лице с активна процесуална легитимация, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-12686 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, а видно от заповед № т 13.09.2024 г. на директора на СДВР е, че издателят на ЗППАМ заема длъжността, посочена в ЗППАМ, поради което не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален

административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Настоящия състав приема, че оспорения акт е издаден в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК.

Като правно основание за издаването ѝ в заповедта е посочен чл. 171, т. 1, буква "з" гг) от ЗДвП. В разпоредбата на чл. 171, ал. 1, буква "з" от ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви "а" – "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е посочено от фактическа страна, че водачът А. Х. В. управлява МПС, което е със служебно прекратена регистрация поради липса на ЗГО.

В случая в заповедта не е извършено нормативно препращане към нито една от нормите, изброени в буква "з", гг) на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. За разлика от съставите на същата по вид принудителна мярка, установени в чл. 171, т. 1 букви "а" до "ж" включително, които са конкретни – съдържат описание на деянието и фактическите съставомерни обстоятелства, новите основания по буква "з" препращат към административно наказателни разпоредби. По тази причина органът следва да опише не само фактите, които са установени с АУАН / в случая в заповедта липсва и препращане към АУАН/, но и да прецени кой състав на административно нарушение е осъществен. Правната квалификация се обективира в мотивите на административния акт, като в настоящия случай те не съдържат посочване на административно наказателна разпоредба – административното нарушение, за което е предвидено наказание отнемане на СУМПС. Цитираното в АУАН нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП не е сред предвидените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“. Тази липса на конкретизация означава неустановеност на посоченото в ЗППАМ правно основание, въз основа на което е упражнена компетентността, тъй като от нейното съдържание не може да се установи коя от посочените в чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „зз“ на ЗДвП законови хипотези приема, че е налице в случая административния орган. Съдът не може вместо административния орган да извърши правна квалификация, а единствено има задължения да провери дали тя е вярна или е допусната правна грешка. Пропускът на органа в тази насока не може да бъде saniран в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на заповедта

От друга страна в процесната ПАМ липсва друг, съществен реквизит, доколкото от фактическа страна не е посочена датата, на която жалбоподателят управлява МПС с рег. [рег.номер на МПС] . Липсата на посочена датата на извършеното нарушение, при липса и на изрично препращане към съдържанието на издадения на същия водач АУАН, напълно препятства възможността да бъде проверено дали наистина има извършено административно нарушение, дали същото представлява управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред – по смисъла на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, съответно дали последната разпоредба е била приложима и в коя своя редакция, както и дали към момента на извършването на

административното нарушение въобще е била в сила нормата на чл. 171, т. 1, буква "з", подб. „гг“) от ЗДвП, на основание на която е приложена в случая принудителната административна мярка.

При липса на посочена дата, на която е било управлявано моторното превозно средство, за административния орган е обективно невъзможно да установи и докаже служебното прекратяване регистрацията на същото, както и е възпрепятствана съдебната проверка относно наличието на предпоставките за прилагане на принудителната административна мярка. Непълнотата в съдържанието на оспорената заповед е толкова съществена, че я прави немотивирана и представлява предпоставка за отмяната ѝ само на това основание.

Съдът принципно не споделя доводите на жалбоподателя, че следва да е налице знание у него, че е прекратена служебно регистрацията на автомобила. Разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от КЗ регламентира, че Информационният център уведомява собствениците на превозни средства, за които не е сключен договор за ЗЗ "ГО" на автомобилистите или сключеният застрахователен договор е бил прекратен и не е подновен, и им дава срок 14 дни от датата на изпращане на уведомлението да представят доказателства за наличие на сключен и действащ застрахователен договор за тази застраховка, като съгласно ал. 11 компетентните органи по ал. 1 /които регистрират превозните средства в Република България -т. 1; и които осъществяват контрол по ЗДвП – т. 2 предприемат мерки за спиране от движение на превозните средства или на средствата за обществен превоз на пътници и/или за налагане на съответните административни наказания, когато не е била сключена задължителна застраховка. Когато в срока по ал. 10 не са били предоставени доказателства за сключен договор за ЗЗ "ГО" на автомобилистите, Гаранционният фонд уведомява органа по ал. 1, т. 1 да прекрати регистрацията на превозното средство. Фактическият състав по чл. 171, т. 1, б. "з/гг" от ЗДвП във връзка с констатациите на органа включва две материално правни предпоставки. Първата предпоставка е управление на МПС от жалбоподателя като негов водач. Втората предпоставка е извършено от водача нарушение по чл. 175, ал. 3, във вр. с чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП поради твърдението на органа за управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред:

При описаната по-горе законодателна уредба се налага извод, че с оглед на изменението на нормата на чл. 143, ар. 10 от ЗДвП, в сила от 07.09.2025 г. е отпаднало изискването компетентните органи да уведомяват лицето за прекратената регистрация, за да може същата да породи правни последици и да послужи като основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "з/гг" от ЗДвП. Достатъчно е от ГФ да е изпратено уведомление до собственика на съответния автомобил за несклучена или изтекла ЗЗ "ГО", респ. уведомление до съответните компетентни органи за прекратяване на регистрацията след непредставяне на валидно сключена застраховка в дадения 14-дневен срок. Това дава основание за прекратяване на регистрацията по силата на закона. В това отношение следва да се отбележи, че видно от разпоредбата на чл. 574, ал. 10 от КЗ, определеният от Гаранционния фонд 14 - дневен срок започва да тече от датата на изпращане на уведомлението, а не от датата на получаване на същото. Следователно законът не свързва настъпването на правните последици от несклучването на ЗЗ "ГО" с получаване на уведомлението, а с неговото изпращане.

Но оспорената заповед не съответства на целта на закона. Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не са санкция, а средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване безопасността на движението. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена, видно от представена полица „Гражданска отговорност" на автомобилистите, поради което продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не допринася за постигане на целите на закона и

представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 АПК.

С оглед изложеното настоящият състав намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените и доказани по делото разноски в размер на 5,11 евро внесена държавна такса.

С оглед изложеното, настоящият състав намира жалбата за основателна, а оспореният административен акт за незаконосъобразен, което налага неговата отмяна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 81 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по оспорването по жалба от А. Х. В., [ЕГН] от [населено място] [улица], ет.3 ап.8, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № GRAM-1331851/24.12.2025г., издадена от мл. автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“-СДВР, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.3 б. з) гг) от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. Х. В., ЕГН [ЕГН] от [населено място], сумата от 5,11 евро за разноски по делото.

Решението е окончателно.